

Szenvedélyes viták után

a szegedi megoldás győzött
a nemzetközi autót

szombati közigazgatási bejárásán — A transzkontinentális ut nem kerülheti el Szegedet

(A Delmagyarország munkatársától.) Szombaton tartották meg a Calais—istambuli transzkontinentális autót Szeged—horgosi szakasznak nagy érdeklődéssel várt közigazgatási bejárását a kereskedelmi miniszter képviselőjének, Hász Sándor miniszteri főmérnöknek elnökletével. A közigazgatási bejárásán részt vettek az összes érdekeltségek képviselői, akik reggel kilenc órakor gyűltek össze az államépítészeti hivatalban. A közigazgatási bejárás alapjául az a terv szolgált, amely olyan nagy megdöbbenést keltett Szegeden. A terv szerint ugyanis az autót elkerülné Szegedet és ezzel megfosztaná a várost a nemzetközi autóforgalomtól.

A tervek tüzetes áttanulmányozása után az aktus résztvevői kivonultak az utszakaszra és azt autókön és vasúti hajtányokon bejárták, majd délután három órakor zárórtekezletre gyűltek össze. Közben

szenvedélyes viták robbantak ki

a városi álláspont képviselői és különösen a Királyi Magyar Automobil Klub képviselői között. A KMAC képviselői ugyanis eleinte a legridegebb álláspontot foglalták el a városi kivánságokkal szemben és azt hangoztatták, hogy a nemzetközi autót vonalvezetését kizárólag a turizmus szempontjainak megfelelően kell meghatározni. Hosszas vita után sikerült csak meggyőzni az autósokat, hogy ez az álláspont a legsúlyosabbfokú méltánytalanságot jelentené azzal a várossal szemben, amely valósággal kiharcolta a nemzetközi ut magyarországi szakaszát. A KMAC képviselői végül is a városi érdekeknek megfelelő nyilatkozatot diktáltak jegyzőkönyvbe és így

bizottság egyhangulag a városi megoldás mellett foglalt állást.

Délután öt órakor olvasta fel Hász Sándor a jegyzőkönyvet, illetve a nyilatkozatokat

Sorra következtek a hatóságok és érdekeltségek képviselői. Az I. számú tervet, amelynek alapján a bejárás megtörtént és amely Szeged elkerülését jelentené, szinte kivétel nélkül mindenki elvetendőnek minősítette, vagy kijelentette, hogy csak végszükség esetén fogadná el. Komoly kifogások merültek fel a II. számú variáns ellen, amely szerint az autót a szentmihályteleki szakaszon haladna keresztül de a III. számmal jelölt alternatívát minden nyilatkozat a még szerényebbnek minősítette. A III. számú terv lényege az, hogy

az autót Szegede keresztül egészen a kecskéstelepi iskoláig a meglévő úttal esne egybe, itt nyílegyenes irányban folytatódna Kunhalomig, ahonnan jelentéktelen íréssel haladna tovább szintén nyílegyenes irányban a röszei utkeresztződésig

és itt térne ismét rá a meglévő horgosi útra. A nyilatkozók egyértelmű megállapítása szerint ez a megoldás felelne meg a legjobban egy város, mint a turizmus érdekeinek, kivétele semmivel sem kerülne többre, mint azé a tervé, amely az összes városi érdekek figyelembevételének mellőzésével készült el. A III. számú terv elfogadása esetén

nyolc és fél kilométer új ut épülne

és megoldásra várna a rókusai átjáró problémája is, ami a szakértők megállapítása szerint könnyű műszaki feladat.

Szeged hatóságát a tanácskozáson és a bejárásán begavári Back Bernát, dr. Aigner Károly, dr. Tonelli Sándor és Körmeny Mátyás képviselték, míg a törvényhatósági bizottság tagjai, rajtuk kívül dr. Pálffy József polgármesterhelyettes, dr. Simkó Elemér főügyész, dr. Szekecske Lajos ügyész, Berzenczey Do-

tesen vették körül a dobogót, akár az uralkodó irányzatot támogató kormánypart a miniszterelnök bársonyszékét. Ő szintén „urigyermek”-nek tartotta magát. Ennélfogva ajkára holmi idéten, hideglelés mosolyt erőltetve feléjük közeledett, hogy letelepedjék az első padba. Csakhogy ott már majdnem minden hely el volt foglalva. Helyet szorítani nem igen siettek neki. Egymással pusmogtak, mint befentes pajtások s hűvös udvariassággal, kissé meglepődve nézték a félszeg, későn érkezett jövevényt aki hoppon maradt. Egyesek kárörvendve mosolyogtak is.

Lelkében dühvel és bosszúval innen is elkotródott. Nem tudta, hogy hová menjen, nem tudta, hogy hová tartozik. Hát a kályha mellé állt, egyedül. Szégyellte, hogy olyan gyáva és ügyetlen. A kályha mellől végtelen megvetéssel méregette az egész analfabéta társaságot. Ha tudnák ezek, hogy ő mit tud. Tudta például, hogy az ember rendes hőmérséklete 37 fok s akinek 40 fok láza van, az már alig menthető meg. Tudta, hogy van közönséges irás és gyorsírás. Tudta, hogy a kinin keserű s az ipcaucana édes. Tudta azt is, hogy Amerikában most este van. Sok mindent tudott már. De ők nem tudták, hogy ő ezt tudja.

A Vörös ökör kisharangja a tetőn lévő fatornyocskában dallamosan gingallózott, jelezve, hogy nyolc óra s mindjárt kezdődik a tanítás. Amíg a harang csengett szaporán, lélekszakadva, oly busan, mint az a harang, amely a haldoklókat siratja, elhúszkudort mindentől, mi kedves, az otthoni szobáktól, a kerttől, annyira egyéni játékaiktól is, a szappanbuborékoktól és a léggömböktől. Az ajúlatához közel a hideg bádokkályhához támoszkodott.

Csönd lett. A küszöbön megjelent a tanító, egy köpcös bácsi, kurtára nyírt sötétszöke hajjal, igen bő, porszürke ruhában. Akkorákat lépett, mint egy elefánt. A dobogóra ment. Cipője csikorgott.

A tanító egyenként kikérdezte a gyerekeket,

hogy kinek van táblája s palavesszője, aztán arról beszélt, hogy mennyi szépet, nemeset, hasznosat fognak itt tanulni. De száján egyszerre elakadt a szó.

— Hát te mit keresel ott? — kérdezte feléje emelve nagy arcát. — Ki állított oda? Gyere csak ide.

A kisfiu majdnem szaladva a dobogó elé sietett. Rémműten, magából kikelve hadarta.

— Tessék engem haza engedni.

— Miért? — érdeklődött a tanító.

— Nem akarok többé iskolába járni.

Az osztály hahotázott.

— Csönd legyen, — szólt a tanító. Miért nem akarsz te iskolába járni?

— Mert engem itt nem szeret senki.

— Bántott valaki?

— Nem.

— Hát akkor mit kotyogsz össze-vissza? Nem szégyeled magad, te anyámasszony katonája? Ott-hon biztosan elkényeztettek. Jegyezd meg, hogy itt te is olyan vagy, mint a többi. Itt nincs kivétel. Itt mindenki egyenlő. Értetted?

Az osztály helyeslően mozgolódott.

A tanító még egyszer rátekintett erre az ijedt kisfiura. Ekkor látta, hogy az arca egészen zöld.

— Rosszul vagy? — kérdezte tőle, lágyabb hangon.

— Nem.

— Fáj valamid?

— Nem.

— Na — mondta — menj szépen a helyedre. Hol a helyed?

— Sehol? — csodálkozott a tanító. — Hát ülj le valahová.

A kisfiu az osztály felé fordult. Arcok vigyorogtak feléje, sok-sok kis arc, mely egyetlenegy óriási, ijedelmes bálványarccá fanyalodott. Szédelegve botorkált ide oda. Megint el kellett haladnia az első pad előtt ahol nem volt számára hely. Valahol középpütt talált egy tenyérnyi helyet,

Kapható részletre is

Deutsch Albert

elektrotechnikai vállalatánál

Kárász ucca 7. szám.

Bemutatás vételkényszer nélkül

Kapható részletre is és díjtalanul bemutatja

Markovics Szilárd
cég

Tisza Lajos körút 44.

ORION
rádiók Klein és Társa Makó

mukos műszaki főtanácsos. A szegedi képviselő

közös nyilatkozata

ezeket mondja:

„A szegedi hatóságok és érdekeltségek képviselői azt az elvi álláspontot szögezték le,

egy pad legszélén. Csak a féllábával ülhetett le ide, ugyhogy másik lába az ürben lógott. Mégis jobb volt ülni, eltűnni a szemek elől, megsemmisülni a tömegben.

— Gyermek, — vezényelt a tanító — vegyéltek elő a táblát és palavesszőt. Irunk. Az i-betűt írjuk.

Palatáblák zörögtek. Ő is a padra akarta fektetni palatábláját, de a mellette ülő morcos, fekete fiu ellenségesen kifelé tuszkolta. Nem engedte írni.

Erre keservesen s hangosan sirvafakadt.

Mi az? — szólt a tanító.

— Sir, — jelentette a morcos, fekete fiu.

— Kicsoda?

— Ez itt ni.

Lejött a dobogóról. A kisfiu mellé állt. Megsömogatta arcát lágy, bagószagu kezével.

— Ne sirj, — csitította. — Ül be a padba. Egész

szén. Mért nem engeditek be? Itt még soknak van hely. Így ni. Tedd magad elé a táblát, vedd a kezébe a palavesszőt. Töröld meg az orrod. Most írni tanulunk. Vagy te nem szeretnél megtanulni írni?

— De igen, — szípogetta a kisfiu.

— Nahát, — mondta helybenhagyólag a tanító

A táblára egy i betűt kanyarított.

— Föl, — diktálta — rajta vissza, le, kerekén el

Palavesszők visítottak, mint a kismalacok.

— A tanító megint lejött a dobogóról. Végigsöfalt az osztályon, vizsgálta a táblákra rajzolt ákom-bákomokat. A kisfiu i betűjét is megnézte. Szép, finom i betűt írt. Megdicsérte érte. Az ucsi nem sirt.

— Hogy hívnak téged? — kérdezte tőle.

Az fölfejt. Valamit moxyogott, nagyon halkán

— Nem értem, — szólt a tanító. — Mindig báran és értelmesen felelj. Mi a neved? — kérdezte méggyvszer.

— Kosztolányi Dezső, — válaszolt a kisfiu, báran és értelmesen.